

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSN Rafał Malarski

w sprawie skargi **J. Z.**

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym

na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 27 września 2012 r.

postanowił:

skargę J.Z. pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. Z. pismem z dnia 2 września 2012 r. wniósł skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym, /.../ w związku z apelacjami, wniesionymi przez jego obrońców od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 października 2006 r., które zostały pozostawione bez rozpoznania na mocy postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 27 marca 2009 r. z uwagi na ich przyjęcie na skutek nieuzasadnionego przywrócenia terminu.

W uzasadnieniu skargi J. Z. skupił się na akcentowaniu – w jego przekonaniu – nieprawomocności wyroku Sądu Okręgowego, co uzasadniało rozpoznanie wniesionych apelacji, a zaniechanie Sądu Apelacyjnego w tym zakresie przesądza o przewlekłości postępowania. Na tej podstawie skarżący wniósł o zasądzenie na jego rzecz sumy pieniężnej w wysokości 30 000 zł oraz „niezwłoczne i zgodne z prawem rozpatrzenie apelacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość), skargę na przewlekłość wnosi się z toku postępowania, którego dotyczy skarga. W przeciwnym wypadku wniesienie skargi jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Postępowanie w sprawie /.../ zostało zakończone prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 września 2009 r., utrzymującym w mocy postanowienie tego Sądu z dnia 26 sierpnia 2009 r., na mocy którego pozostawiono bez rozpoznania apelacje obrońców J. Z. Tymczasem skarga na przewlekłość została wniesiona przez skarżącego w dniu 4 września 2012 r., a zatem po ponad trzech latach od wydania prawomocnego orzeczenia.

W związku z tym, na podstawie art. 430 §1 k.p.k. i art. 429 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę J. Z. należało pozostawić bez rozpoznania, co przesądza również o bezprzedmiotowości kwestii opłaty stałej od skargi, określonej w art. 17 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.